

Rebecca Roanhorse

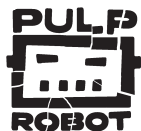
—

Stopa blesku

(Trail of Lightning)

—

Šestý svět,
díl první

Czech language copyright © 2021 by Gnóm! – Jakub Němeček
Original English language edition copyright © 2018 by Rebecca
Roanhorse

Published by arrangement with Saga Press, an Imprint of Simon
& Schuster Children's Publishing Division. All rights reserved.
No part of this book may be reproduced or transmitted in any
form or by any means, electronic or mechanical, including
photocopying, recording or by any information storage and
retrieval system, without permission in writing from the
Publisher.

Stopa blesku (Trail of Lightning)

Copyright © 2018 by Rebecca Roanhorse

Czech edition © 2021 Gnóm! – Jakub Němeček

Pulp Robot Library # 4

Translation © Jakub Němeček

Cover drawing © Torgeir Fjereide

Photo © Stephen Land

Afterword © Miroslav Černý

První české vydání. First Czech edition.

ISBN: 978-80-88299-17-2

*Mé shí lásce, Michaelovi.
Bez tebe bych to nenapsala.*

1. kapitola

Netvor tu byl. Cítím ho.

Jeho pach se skládá ze štiplavého potu námahy, hutné zralosti nemytého těla masožravce a z něčeho dalšího, co neumím tak docela pojmenovat. Zamořuje večerní vzduch, je to víc než jenom zápach, je to něco hlubšího, základnějšího. Zneklidňuje mě to a instinkt hluboko ve mně varovně skučí. Na čele mi vyrazí studený pot. Setru ho hřbetem ruky.

Cítím taky dítě, které netvor ukradl. Vůně dítěte je lehčí, čistší. Nevinná. Zdá se mi, že voní jako živé – nebo aspoň bylo živé, když odsud zmizelo. Teď už může být cítit úplně jinak.

Dveře lukachukaiské sněmovní síně se rozlétnou. V čele malé zasedačky sedí s kamennou tváří na staré, otlučené kovové skládací židliče žena, nejspíš matka dítěte. Po jednom boku jí sedí muž v letech, na hlavě krémově bílý kovbojský klobouk, po druhém kluk, puberták v maskáčích, který vypadá jen o pár let mladší než já. Kluk drží ženu za ruku a něco jí šeptá.

Je tu taky většina lidí z městečka Lukachukai. Buď aby rodinu podpořili, nebo ze zvědavosti, nebo je láká pohled na cizí žal. Mačkají se v hloučcích po dvou nebo po třech, ve skupinkách se mrzutě hrbí na týchž otlučených šedých židličkách a dýchají zatuchlý vzduch, který je o to zatuchlejší, že okna jsou zavřena na petlice a v malém prostoru je až moc lidí, takže máte pocit, že se udusíte. Všichni jsou to místní. Jsme to my, Navahové neboli Diné, jak si říkáme, jejichž předkové žili na úpatí pohoří Chuska víc generací než bilagáani na tomhle kontinentě a kteří by ještě mohli vyprávět,

jako by to bylo loni, o příbuzných, které zlomili a zavraždili při Dlouhém pochodu nebo na indiánských internátních školách, a kteří nejspíš nikdy neopustili rezervaci, dokonce ani v dobách, kdy to byl jen zapomenutý zapadákov kdesi ve Spojených státech, a ne znovuobnovená Dinétah, domovina Navahů, jako dnes. Tihle Diné znají staré příběhy, které zpívali hataalii – ty prastaré legendy o netvorech a o hrdinech, kteří je pobíjeli, a to ještě předtím, než netvoři z legend povstali a začali krást vesnické děti z postýlek. A teď se spoléhají, že jejich hrdinkou budu já.

Jenomže já hrdinka nejsem. Já jsem spíš taková poslední instance, krajní řešení. Jsem člověk, kterého si najmete, když už se hrdinové vrátili domů v černých pytlích.

Nehlučně kráčím v mokasínech přes popraskanou dlažbu až před matku. Kudy projdu, šepot rozhovorů utichá, hlavy se otáčejí a oči zírají. Má pověst mě zjevně předchází, a ne všechny pohledy jsou přátelské. Naproti u zdi se poplakuje parta kluků, musejí to být kamarádi toho pubertáka. Hlasitě se pochechtávají, visí na mně očima a nikdo se je neobtěžuje okřiknout. Nevšímám si jich a namlouvám si, že je mi to jedno. Že jsem tu proto, abych odvedla práci a dostala zapláceno, a na tom, co si o mně lukachukaiští myslí, mi nezáleží. Jenže mně lhaní nikdy zoufale nešlo.

Matka vznese jedinou otázku.

„Dokážeš ji zachránit?“

Dokážu? O to jde především, že ano? K čemu je moje dovednost, moje klanové síly, jestli to nesvedu?

„Dokážu ji najít,“ odpovídám. A to skutečně dovedu, o tom není pochyb. Jenže zachránit a najít není totéž. Zdá se, že matka si to uvědomila, a tak zavírá oči a odvrací se ode mě.

Muž v kovbojském klobouku si odkašle a zvedne se ze židličky. Na sobě má staré vybledlé levisky, které mu nejspíš padly tak před deseti lety, jenže teď se nějak scvrkly a nad sponou opasku z nich vyhřezává

břicho. Stejně nepadnoucí kovbojská košile mu zakrývá stárnoucí pupek a pohled krví podlitých očí svědčí o tom, že už začal truchlit. Že v záchranu už nejspíš taky nevěří.

Muž představuje matku, kluka a pak sebe. Jméno, příjmení a pak klan – tak, jak se má. Je to strýc zmizelé holky a ten kluk je její bratr. Všichni jsou Begayové – příjmení, které je tu stejně běžné jako u bilagáanů Smith. Ale jeho klany, vztahy k předkům, díky nimž se počítá mezi Diné a které rozhodují, jaké k sobě máme příbuzenské povinnosti, mi nijak povědomě neznějí.

Odmlčí se, dává mi čas, abych uvedla své jméno a své klany, ať si mě může on i všichni ostatní v jejich malém světě někam zařadit, rozhodnout, jaké spolu máme vztahy a jaké k'ě mi třeba dluží. A jaké k'ě dlužím zase já jim. Jenže já neřeknu nic. Na tradice jsem nikdy moc nebyla a když si zůstaneme cizí, bude to celkem vzato lepší.

Nakonec starší Begay kývne – chápe, že patřičné dinéské etiketě nakloněná nejsem, a ukáže na plátěnou tašku u svých nohou. „Tohle je všechno, co můžeme nabídnout na oplátku,“ říká. Při řeči se mu třesou ruce, takže mě napadá, že je stejně špatný lhář jako já, on ale vzdorovitě vystrkuje bradu a zpod krempy klobouku mě upřeně sleduje a koulí očima.

Udělám krok vpřed, shýbnu se a přehrabávám se v tašce, přitom v duchu rychle počítám. Stříbrné šperky jsou pěkné – perličky, staré tepané náramky, pár malých náhrdelníků se vzorem „dýňových květů“ –, přestože tyrkysy v nich jsou spíš jen veteš bez pavučiny žilek, které hodnotu kamenů zvyšují. Stříbro můžu na trzích v Tse Bonitu vyměnit za jiné zboží, ale tyrkysy jsou bezcenné, jsou to jen hezké modré kamínky.

„Tyrkysy stojej za hovno,“ říkám mu.

Hlasité zavrčení, bratr odstrkuje židli. Kovové nožičky na protest zaskřípou o dlaždice. Kluk si teatrálně znechuceně založí ruce na prsou.

Nevšímám si ho a pohlédnu opět na strýce. „Možná byste si měli najít někoho jiného. Ohaře nebo Žízivný kluky.“

Zavrtí hlavou, jeho chvilková kuráž se pomalu rozplývá pod tíhou vědomí, že je v koncích. „Zkoušeli jsme to. Nikdo nepřišel. Neposílali bychom za tebou rychlého běžce, kdybychom nebyli...“

Zoufalí. Nemusí to říkat. Došlo mi to.

Ten běžec byl kluk na motorce. Malý a zavalitý, takže „běžec“ je trochu zavádějící označení, ale na nohou měl pár prastarých Nike se špičkami pečlivě a tlustě omotanými lepicí páskou, kterou byly oblepené i švy na patách, takže co já vím? Seděl u mě na dvorku a naprázdno túroval motor, až se mí psi rozštěkali. Přišla jsem mu ke dveřím říct, ať jede sakra pryč. Že už do lovení netvorů nedělám. Jenže on mi řekl, že lukachukaiští potřebují pomoc a žádná jiná už nepřijde, a že to byla malá holka a kromě toho mi zaplatí. Řekla jsem, že to není můj problém, ale kluk se nedal odbýt a pravdou bylo, že jsem zájem měla. Posledních devět měsíců jsem jenom zírala do stěn přívěsu, tak co jiného jsem měla na práci? Kromě toho mi začínaly docházet zdroje a kšeft by se mi hodil. Takže když kluk odmítal zmizet, rozhodla jsem se, že do Lukachukai pojedou. Ale teď toho začínám litovat. Za ty měsíce dobrovolné izolace jsem zapoměla, jak moc nesnáším lidi a jak moc lidi nesnášejí mě.

Strýc rozpráhne ruce a prosí očima – slova mu došla. „Myslel jsem, že až uvidíš...“

A já to vidím. Ale mám za to, že mi Begayové něco zatloukají. Možná mi nechtějí zaplatit proto, že jsem žena.

Možná proto, že nejsem On.

„Tohle je prostě blbost,“ říká bratr hlasitě a jeho provokace vyvolá ve shromáždění vlnu nervózního chichotání. „Co ona umí, co my neumíme?“ Gestem zahrne do toho „my“ i bandu svých kamarádů u zdi. „Klanový síly? Dokonce nám ani neřekne, jaký jsou

její klany. A že ji učil Neizghání? Na to máme jen její slovo.“

Při zmínce o Neizgháním se mi srdce rozbuší a přes knedlík v krku nemůžu dýchat. Ale přinutím se potlačit dobře známou trýzeň, bolest opuštěnosti. Žalostné třepetání touhy. Pro Neizgháního už dlouho neznamenám vůbec nic.

„Máme víc než to,“ namítne strýc. „Říkají to všichni.“

„Všichni? Všichni říkají, že není v pořádku. Že je z navažského hlediska divná. Tohle všichni říkají.“

V davu se to rozšumí, nepochybně si porovnávají informace o tom, v čem jsem divná. Ale strýc je mávnutím obou rukou uklidní.

„Ona jediná přišla. Co po mně chceš? Mám ji poslat pryč? Nechat tvoji sestru tam venku v noci s tím, co ji odneslo?“

„Pošli mě!“ vykřikne.

„Ne! Ta hora není místo, kam by měl člověk chodit po soumraku. Netvoři...“ Očima střelí po mně, po té, kterou tam po soumraku klidně pošle. Ale ve tváři nemá ani stopu zděšení. Koneckonců, za to, že budu riskovat život, mi zaplatí, i když dost mizerně. Kdežto synovec je z rodiny, a to je něco jiného. „O jednu z nás už jsme přišli,“ uzavře to strýc chabě.

Kluk chvilku vypadá, že se do strýce pustí, ale pak zachytí matčin pohled a svěsí ramena. Hlasitě vydechne a zhroutí se na židli. „Já strach nemám,“ mumlá – poslední výstřel. Jenomže to není pravda. Ty jeho vyřazené armádní hadry jsou prostě divadýlko a vzdal se až moc rychle. Kouknu se na jeho kámoše u zdi. Najednou jsou zticha a dívají se všude možné, jenom ne na kamaráda. V duchu si o pár let snížím původní odhad jeho věku.

Zabloudím pohledem k zabeđenému oknu, za kterým slunce rychle zapadá. Kdybych měla hodinky, teď bych se na ně ostentativně podívala.

„Mně se zdá, že mě všechny tyhle řeči akorát připravují o denní světlo,“ říkám jim. „Zaplatte mi, co si

zasloužím, a nechte mě udělat moji práci, anebo mi neplaťte a nechte mě jít domů. Mně je to jedno.“ Odmlčím se a pohlédnu na matku. „Ale tvojí dceři to možná jedno není.“

Kluk sebou škubne. Trošičku mě těší sledovat, jak rudne hanbou, ale potom zatuchlý vzduch prořízne hlas.

„Máš klanové síly?“ První věc, kterou matka řekla od chvíle, kdy se mě zeptala, jestli dokážu její dceru zachránit. Vypadá, že ji samotnou ten výkřik vyplašil, a zvedne obě ruce, jako by si chtěla zakrýt ústa. Ale pak se zarazí, spustí ruce do klína, sevře látku dlouhé sukně a tiše dodá: „Jako on, jako Zabiják netvorů. Jdou řeči, že je máš. Že tě učil. Že jsi... jako on.“

Nejsem jako Neizghání, to ne. On je Zabiják netvorů z legend, patří mezi nesmrtelné a jeho rodiče jsou z Posvátného lidu. Já jsem člověk – obyčejná pětiprstá holka. Ale úplně normální taky nejsem, ne jako tenhle bratr a jeho kamarádi. Kdyby se zeptali ti dva, kluk nebo strýc, tak bych jim nevyhověla. Ale truchlící matce odpověď upřít nemůžu.

„Honágháahni, narozená do K'aahanáanii.“ Jen první dva z mých klanů, ale to stačí.

Dav, který si už předtím podezřívavě mumlal, teď začne hlasitě projevovat nepřátelství, a jeden z kluků po mně křikne nějakou ohavnost.

Matka s prkennými zády vstane a umlčí dav nelítostným pohledem. V očích má cosi divokého, co ve mně vyvolá sympatie, i když se hrozně snažím, aby mi to všechno bylo fuk. „Můžeme nabídnout víc,“ řekne. Strýc začne protestovat, ale ona ho utne, promluví hlasitěji, rozkazovačně. „Máme na výměnu víc. Zaplatíme. Jenom ji najdi. Najdi moji dceru.“

A to znamená, že je vážně čas jít.

Zakroutím rameny a posunu si brokovnici v pouzdře na zádech. Ze zvyku rychle položím dlaně na pás nábojnic kolem pasu a na lovecký nůž böker v pochvě na boku. Špičky prstů přejedou přes vrhací nože

zastrčené do lemování vysokých mokasínů – stříbrné napravo, obsidiánové nalevo. Přehodím si ranec přes rameno, nehlučně se otočím a projdu mlčícím davem. Hlavu držím vztyčenou, ruce volně podél těla, oči upírám před sebe. Ve chvíli, kdy strčím do dveří a vykročím z dusného vzduchu sněmovní síně, bratr křikne: „Co když se nevrátíš?“

Neobtěžuju se odpovědět. Když se nevrátím, lukachukaiští budou mít větší problém než jednu nezvěstnou holku.